N(ární)T(echnická)K(nihovna)

Podivné věci se

Dějí. Dějí se kouzla.

V oválné pracovně,

Poliček bezpočet,

Všechny jsou prázdné,

Jak v nové knihovně.

Buclatá holčička

Na jednu vklouzla,

Začla se rozhlížet.

A venku stojí svět.

Uspávání dítěte v lese

Ta samá ruka bránu otevírá,

jež lůžko dříve rozestlala,

co bukovou větví jí zachvívá

touha pohroužit se do šerava.

Na sloupu u cesty vznešeně
kočka protahuje úzký hřbet,
skok, je tatam, to sloup
svým stínem stírá květ.

Ta samá ruka bere za kliku,
jež lesem dříve dítě unášela
nemajíc žádných pochybností

Trhala nit, již nesnášela,
a kterou byly její klouby
sešity v hloubi s nehybností.

Jezírka

Mráz a dvě prázdné prohlubně pod sadem
Objaly temnou vodu tání dnem a příkrovem
Hrubého zrcadla. Z něj vyrůstající větve, kmen,
Okolo každého dřeva tenké bílé linky, lemy,
Kopie kruhů na vodě, bílé na šedém podkladu,
Obrysy narušitelů, bublin a hladiny pod ledem,
Odchlíplá od tvrdé masy tekutá masa pohledu
Hranice mezi vodou a vzduchem a příchodem.
Ona stojí, dívá se nerušena, není ničím a je

Ostřím bílé linie, dokonalostí její větší kopie,

Soustředných, do sebe vsazených vrstevnic

Ukazujících ze sebe obsahy jejích zřítelnic,

Když s malým klacíkem rozbíjí křehký led

Divoký chlapec, který chce všechno uvidět!

Světlo

Tmu dělí klínek světla

Na prahu dveří netěsných

Opevněných proti hmotě

Ostrý a bílý jako sníh

Smíření

Až budou děti doma,

už nebudu mít žádné pomyšlení

na vzletné dálky a plachá snění

a přimknu k sobě slona.

Přednáška, esej, mokrá plína.

Obracím mysl k jednotlivým bodům,

samoživná duševní disciplína

ve službě nedočkavým lodivodům.

Prastaré jabloni spadla větev v noci

s neznatelným šumem jako by dosedali ptáci
utrhla šňůru s prádlem
a bílé je s sebou snesla na zem.
Obsypaná nezralými plody,
stojí v sadu, královna jabloně
s nevzhlednou dírou v zelené koruně:
staré odchází, ať pečuji nebo zapomenu.

Hádanka

Na konci údolí stojí smělá hora,
její boky pokrývá řídnoucí les;
při pohledu na ně mi v duši zní hudba,
jako by zvukem provoněla celý den,
jenž ustoupí jako odliv, když nadejde noc
a v pravidelném střídání odměří svůj čas.
A z noci čas vyjde jako den,
a z lesa hora zní jako hudba,
celou noc a celý den.

Uprostřed zimy

Kde jsou ty zimy, kdy tíha sněhu

ohnula větve v klenby oblouků

nad cestou přikrytou pro jinou něhu

čerstvou bělostí, těžkou kolébkou

ticha a nehybných strnulých čar

černých stromů. Jen tu a tam některá

odpružila zpátky a její dar

se rozprostřel po zemi; bělokorá

bříza jako by sebou zrcadlila

tenhle černobílý svět kontrastu,

kdy bělost v sametu vyvrcholila

nad vrstvami klacků a balastu.